

"Tu ești femeia visurilor mele" - analiză literară

**Tu ești femeia visurilor mele,
Când sunt cu tine simt ca-mi dai putere,
Dar ce păcat că nu ești doar a mea,
Mai ai pe-altcineva.**

Din punct de vedere formalist, poemul se bazează pe o schemă ritmică originală, asemănătoare pentametrelui iambic, măsura versurilor fiind aparent haotică: 10-10-10-6 silabe (primele două strofe au câte 11 silabe, dar pentru că ultima silabă este neaccentuată, nu afectează schema metrică). Însă, la o analiză atentă, se remarcă faptul că ultimul vers, deși mai scurt decât celelalte, se armonizează perfect în contextul poetic, contribuind la decodificarea mesajului latent al strofei. Poetul alege, totodată, o combinație unică în ceea ce privește rima, care este doar aparent împerecheată, întrucât versurile nu rimează decât în ceea ce privește structura superficială a cuvântului: *mele* cu *tere*, *mea* cu *va*. Această metodă creează o imagine fonetică desăvârșită, subliniind discrepanța dintre aparență și esență - în realitate, avem de a face cu o rimă albă, fapt ce demonstrează măiestria artistică a poetului.

În termeni psihanalitici, înțelesul versurilor se ascunde în spatele triunghiului amoros poet-iubită-amant, care poate fi explicat prin prisma Complexului lui Oedip. Așa cum Freud menționa, acest complex explică atracția bărbatului față de femeia căsătorită și triunghiul amoros devine o sursă primordială de frustrare, generată de instinctele sexuale latente din subconștientul uman. Deși artistul știe că femeia iubită nu îi aparține (cel puțin nu în totalitate, idee exprimată prin adverbul *doar* din versul "*Dar ce păcat că nu ești doar a mea*"), dragostea lui nu este deloc afectată și sentimentul erotic devine tot mai profund. Principiul plăcerii înlocuiește în acest caz principiul realității pentru că, așa cum Freud considera, instinctele sexuale sunt mai greu de controlat decât orice alte impulsuri caracteristice naturii umane și libidoul ajunge să acapareze în totalitate existența eului poetic.

Examinând structurile transcendente ale gândirii umane, poetul aprofundează perspectiva onirică asupra vieții, subliniind importanța visului pentru existența omului. Faptul că iubită este "*femeia visurilor*" sale îi dă puterea necesară de a trece dincolo de banalul existențial, distanțându-se astfel de viziunea gnoseologică tradițională. Reinterpretând termenii lui Hans-Georg Gadamer, unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai hermeneuticii, poetul aprofundează fenomenul comprehensiunii, adaptându-l la momentul prezent care se intersectează permanent cu dragostea, visul și gelozia.

Opera este mult prea complexă pentru a fi deconstruită și analizată din perspectiva metodei critice a lui Jacques Derrida sau din perspectiva antropologiei structuraliste a lui Claude Levi-Strauss. De asemenea, spațiul unui blog este mai mult decât insuficient pentru a discuta despre înțelesurile strofei din punct de vedere al hermeneuticii suspiciunii a lui Michael Foucault,

precum și impactul asupra cititorilor prin prisma celor patru teze ale lui Hans Robert Jauss sau arhetipurile sociale și culturale incluse în versurile poemului, conform psihologiei analitice a lui Carl Gustav Jung.

Lenebarbie

(<http://lenebarbie.wordpress.com>)

